

ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ

Διανύσαμε, αγαπητοί αναγνώστες, τον εισαγωγικό χρόνο του Τριωδίου (Κυριακή Τελώνου και Φαρισαίου – Κυριακή Τυρινής), που σκοπό έχει να μας προετοιμάσει ψυχοσωματικά, ώστε, αναλογιζόμενοι την αμαρτωλότητά μας και βοηθούμενοι προς τούτο από τις αναγνωστικές επίκαιρες ευαγγελικές περικοπές, να μετανοήσουμε, και την μεν ταπείνωση του Τελώνη και του Ασώτου να μιμηθούμε, την δε αλαζονεία, υπερηφάνεια και κενοδοξία του Φαρισαίου να αποφύγουμε, διότι ο Θεός «**αντιτάσσεται υπερφάνοις, ταπεινοίς δε δίδωσι χάριν**».

Ήδη βρισκόμαστε στην καθεαυτού περίοδο της Μεγάλης Σαρακοστής, που μοιάζει με φουρτουνιασμένη θάλασσα και την οποία πρέπει να διασχίσουμε με αγώνα, υπομονή και επιμονή.

Επειδόν ο δυσκολότερος αγώνας είναι αυτός, ο κατά των προσωπικών μας παθών, γι' αυτό χρειαζόμαστε τη βοήθεια αληθινά πνευματικών ανθρώπων, οι οποίοι θα μας ενισχύουν αφενός με την προσωπική τους πείρα και ζωή και αφετέρου με το να φέρνουν στο νου μας τη ζωή των αγίων και ιδιαίτερα τα τόσο παρήγορα λόγια των Σαράντα Μαρτύρων: «**Δριμύς ο χειμώνας αλλά γλυκύς ο Παράδεισος· αλγεινή η πίξις αλλά ποδεία η απόλαυσις. Μη ουν εκκλίνωμεν... μικρόν υπομείνωμεν, ίνα τους στεφάνους της νίκης αναδοσώμεθα, παρά Χριστού του Θεού και Σωτήρος των ψυχών ημών**».

Το Σάββατο της Τυροφάγου η Εκκλησία μας «ποιεί μνείαν πάντων των εν ασκήσει λαμψάντων αγίων ανδρών τε και γυναικών», γιατί οι άγιοι είναι τα πρότυπα και οι οδηγοί στην τέχνη της νηστείας και της μετάνοιας. Αντιδιαστέλλει έτσι τους αληθινούς από τους κατ' όνομα... «**αγίους**», πατριάρχες, επισκόπους και άλλους, κληρικούς και λαϊκούς.

Οι Αγωνιζόμενοι Λαρισαίοι χριστιανοί, πνευματικά παιδιά του αληθινά αγίου μπροπολίτη μακαριστού Θεολόγου, διδαχθήκαμε να αγωνιζόμαστε με τιμότητα και ανιδιοτέλεια. Είναι ο αγώνας μας πνευματικός, «**αφορών εις τον της πίστεως αρχηγόν...**», γι' αυτό και μοχθούμε και αναλώνουμε την κάθε ημέρα στο να «**ποιούμε ευθείας τας τρίβους**» της αληθινής χριστιανικής ζωής. Μία από τις πολλές φροντίδες είναι η αγρύπνια του νου, η εγρήγορείς και προσεύχεσθε ίνα μη εισέλθετε εις πειρασμόν. Η απουσία εγρήγορσης και προσευχής αφήνει ξέφραγο το πνευματικό αμπέλι και ορθάνοιτες τις πόρτες της ψυχής, της εκκλησίας αλλά και του έθνους, με αποτέλεσμα να κινδυνεύουμε να συλληφθούμε κοιμώμενοι από τους αγρυπνούντες εχθρούς (αμαρτία, αιρέσεις, οικουμενισμός, Παπισμός, ιμπεριαλισμός).

Την αρετή αυτή της εγρήγορσης πολλοί, που δεν θέλουν το καλό μας, την χαρακτηρίζουν ανοσία, έλλειψη εμπιστοσύνης, φοβία, ψυχολογική ανασφάλεια και έχουν τους λόγους τους. Θέλουν να είμαστε άσπλοι, απεριτείστοι, καθεύδοντες, χαζοχαρούμενοι και υφουσχάζοντες για να αποτελούμε πάντα τα εύκολα θύματα. Έτσι ο διάβολος μας ψιθυρίζει: «**δεν υπάρχει αμαρτία ούτε κόλαση**». Ο κάθε χρώματος ολοκληρωτισμός διαλαλεί: «**κάτω τα σύνορα**». Οι ένοχοι κληρικοί: «**μη κρίνετε ίνα μη κριθείτε**».

Γενικά, στον πολιτικό αλλά κυρίως στον εκκλησιαστικό χώρο επικρατεί η τάση «**του εξουσιάζειν επί άφωνων αρνών και εριφίων**». Αν, παράδειγμα, ένας χριστιανός ρωτήσει, ενδιαφερθεί να μάθει για το ποιόν του υποψήφιο δεσπότη ή παπά, που προρίζουν για τη μπρόπολη ή την ενορία του, αυτός χαρακτηρίζεται ύποπτος, εχθρός της εκκλησίας (του εκκλησιαστικού κατεστημένου). Αν, μάλιστα, φωνάξει «**α νά ξι ος**» κατά την εκλογή ή ενθρόνιση, τότε, αντί να σταματήσουν και να ελέγχουν την ένσταση – όπως ορίζουν οι Κανόνες της Εκκλησίας – ορμούν οι, περί τον υποψήφιο δεσπότη, μπράβοι, οι οποίοι όχι μόνο δεν εμποδίζονται στο να βιαιοπραγούν, από τους υπεύθυνους αλλά και συμπράτουν. Έτσι, ο νομίμως διαμαρτυρόμενος, με στραμπουλιγμένα χέρια, μωλωπισμένο πρόσωπο και σώμα, σπασμένο κεφάλι και πλημμυρισμένος στα αίματα, ρίχνεται σε μια κλούβα, οδηγείται στο κρατητήριο και την άλλη μέρα ορίζεται δικάσιμος με την

αυτεπάγγελτη κατηγορία της... «**διατάραξης θρησκευτικής συνάθροισης**», δηλαδή «**εκεί που μας χρωστούσαν μας πήραν και το βόδι**».

Και ο ένοχος, ενώ θα έπρεπε να καθαιρεθεί για πληθώρα δικονομικών και κανονικών παρανομών, εδραιώμενος πια, ομολογεί ότι η εκλογή του ή η ενθρόνισης του υπήρξε ό,τι καλύτερο στην ζωή του. Στη συνέχεια, έχοντας και τη συγκατάθεση των κρατικών δυνάμεων, επιδίδεται στο ξεκαθάρισμα λογαριασμών.

Μη πείτε, αγαπητοί αναγνώστες, ότι τα παραλέμματα κάποιας δε συμβαίνουν στήμερα. Για του λόγου το αληθές θα αναφέρουμε μερικές από το πλήθος των περιπτώσεων:

Ο κ. Νικόλαος Σωτηρόπουλος, θεολόγος και φιλόλογος, αριστούχος σ' όλα του τα πανεπιστημιακά χρόνια, δεινός ιεροκύρικας και απολογητής της Θρησκείας Εκκλησίας, ο τρόμος των αιρετικών, **αφορίσθηκε** από την Μείζονα Υπερτελή Σύνοδο του Πατριαρχείου Κων/ης, διότι τόλμησε να ελέγχει τον Αρχιεπίσκοπο Αυστραλίας κ. Στυλιανό για αιρετικές θέσεις.

Ο ιερομόναχος π. Ευθύμιος Τρικαμνάς, ο ασκητής του Κισσάβου Λάρισας, καθαρέθηκε εξ αιτίας του διώγμου του από τον επιχώριο δεσπότη και επειδή οι διοικούντες την εκκλησία δεν μπορούσαν να αντέξουν τις ορθόδοξες και ασυμβίβαστες με τον οικουμενισμό θέσεις.

Ο Αγωνιζόμενοι λαρισαίοι χριστιανοί, που είχαν την ευλογία να ποιμανθούν από τον μακαριστό Θεολόγο – μαρτυρικό Μητροπολίτη Λάρισας – και να κατηχθούν από τον επίσης μακαριστό π. Αθανάσιο Μυτιληναίο καθηγούμενο της Ι.Μ. Αγίου Δημητρίου Στομίου Λάρισας, διώχθηκαν και διώκονται από τον επιχώριο δεσπότη γιατί τους διακρίνει η καθαρότητα του πνεύματος και της ζωής και αντιλαμβάνονται τις μεθοδείες και ύποπτες συνεργασίες που συντελούνται στο χώρο της εκκλησιαστικής διοίκησης.

Και ερωτούμε:

Αυτούς, που γαλουχήθηκαν με τον καθαρό ορθόδοξο λόγο και έγιναν ευαίσθητα όργανα της Εκκλησίας, σε βαθμό να χαρακτηρίζονται ΤΑΛΙΜΠΑΝ και ΜΟΥΣΑΧΕΝΤΙΝ από τους ενόχους, είναι δυνατόν ο επιχώριος δεσπότης να διώκει απηνώς επί 14 χρόνια, από τότε που ήλθε να μας... σώσει, με τη σύμπραξη της κρατικής εξουσίας που συντελούνται στο χώρο της εκκλησιαστικής διοίκησης;

Αυτούς, που αψήφοραν επάγγελμα, οικογενειακή θαλπωρή, ανάπτυση, βόλεμα, κόπους, θυσίες (χρόνο, χρήμα...) και αυτή τους τη σωματική ακεραιότητα, οδηγούμενοι αιμόφυρτοι στα νοσοκομεία Λάρισας και Αθηνών και ποτίζονται τη γη του Αγίου Αχιλλίου αλλά και της αγίας Φιλοθέης με το ορθόδοξο αίμα τους, αυτούς που αποφάσισαν να ζήσουν σταυρικό το χριστιανισμό προκειμένου να ζήσουν εν Χριστώ, αυτούς σήμερα, η χορεία των λαμπροφρεμένων «**αγίων**» επισκόπων, κηδειάδων και πανηγυριστών να αγνοεί και, πάσχουσα από εκούσια αμνησία τον μεν θύτη (Ιησός) να αποκαλεί θύμα και μάρτυρα, τα δε θύματα (Αγωνιζόμενους) θύτες και κούλιγκαν;

Και πάλι ερωτούμε: Ο Χριστός αντιμετώπισε τους αντιφρονούντες με διώξεις, ασφαλιστικά μέτρα και μνύσεις; Χρησιμοποίησε την κοσμική εξουσία για να επιβληθεί στο λαό ή συμβούλευσε τους μαθητές του να φεύγουν από εκεί που δεν τους ήθελαν;

Μήπως ήλθε ο καιρός, τις ασχήμιες αυτές της επισκοπικής βίας και διαφθοράς, ο νέος αρχιεπίσκοπος να πατάξει και να επουλώσει τις μακροχρόνιες πληγές του σώματος της εκκλησίας, για να μην βλασφημείται το όνομα του Χριστού μας;

Βλέπετε, αγαπητοί αναγνώστες, ότι «**πολλά τα δεινά κουδένανθρώπου δεινότερον πέλει**» (πολλά τα φοβερά αλλά τίποτε δεν υπάρχει φοβερότερο του ανθρώπου) γι' αυτό κι ο Κύριος μας προτρέπει να αγρυπνούμε, να βρισκόμαστε σε συνεχή εγρήγορση. Τίποτε να μη θεωρούμε ως δεδομένο ούτε κι αυτή την... αγιότητα των επισκόπων. «**Νίψατε, γρηγορήσατε**» ο αντίδικος πηγών διάβολος ως λέων ωρούμενος περιπατεί ζητών τίνα καταπίν» (Α' Πέτρ. 5, 8) μας λέγει ο απόστολος Πέτρος.

ΚΑΘΟΛΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΤΗΤΑ

«Πάντες σφοδρώς επιθυμούν να έχουν θεούς» (Ομηρος)

«Μόνο η Θρησκεία είναι ικανή να μεταβάλλει τους πόνους σε παρηγορία» (Σαιξηπηρ)

«Η Θρησκεία είναι χωρίς αμφιβολία, η μεγάλη κινητήρια δύναμη στον κόσμο. Εκείνο ούτως, που δεν καταλαβαίνουν μερικοί πιστοί κάθε Θρησκείας, είναι ότι πρέπει να ανέχονται την πίστη στις Θρησκείες άλλων συνανθρώπων τους» (Μπέρναρ Σω)

Η Θρησκευτικότητα, όπως αποφαίνεται η συντριπτική πλειοψηφία των μελετητών του ανθρώπινου ψυχισμού, είναι έμφυτη και καθολική στους ανθρώπους, ανεξάρτητη ειδίους Θρησκείας και θεότητας, κ